

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 344/2011-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť R., B., B., zastúpenej advokátom JUDr. D. A., V., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cb/132/2009 a jeho rozsudkom zo 7. apríla 2010 v spojení s postupom Krajského súdu v Žiline v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cob/338/2010 a jeho rozsudkom z 10. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. mája 2011 doručená sťažnosť R. B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia

základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a vlastníckeho práva podľa čl. 20 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cb/132/2009 a jeho rozsudkom zo 7. apríla 2010 v spojení s postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cob/338/2010 a jeho rozsudkom z 10. februára 2011.

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol tento „*skutkový stav*“:

«... R. B. (ďalej len „sťažovateľ“) a P. s. r. o., L. dňa 18. 12. 2007 uzatvorili kúpnu zmluvu predmetom ktorej mala byť predaj a kúpa drevnej hmoty, pozostávajúcej z topoľov. V článku II v bode 2. zmluvy sa dohodlo, že drevná hmota sa nachádza na korení stromov, ktoré tvoria stromové rady, ktoré sú vo vlastníctve predávajúceho a v bode 3. že kupujúci uskutoční výrub stromov, odvoz drevnej hmoty a vyčistenie miesta od uskutočneného výrubu. Predajná cena sa dohodla v sume 200.000,- Sk a pri podpise zmluvy mala byť zaplatená záloha 100.000,- Sk a zvyšná suma mala byť vyplatená po dokončení výrubu. Podľa čl. IV zmluvy kupujúci mal uskutočniť na vlastné náklady výrub stromov, odvoz drevnej hmoty a vyčistenie miesta, kde sa výrub uskutoční... Zmluva bola uzatvorená v zmysle ust. § 409 a nasl. Obchodného zákonníka.

... 17. 06. 2009 predávajúci (t. j. sťažovateľ, pozn.) podáva návrh na vydanie platobného rozkazu na tom skutkovom a právnom základe, že odporca dokončil výrub 31. 03. 2008 t. j. týmto dňom prevzal aj tovar a že týmto dňom zvyšná časť kúpnej ceny bola v zmysle zmluvy aj splatná. Keďže kupujúci v zmysle kúpnej zmluvy po výrube stromov sa dostal do omeškania, predávajúci okrem zvyšku kúpnej ceny účtuje mu aj úrok z omeškania v zmysle § 369 ods. 1 Obchz. vo výške 13,25 % p. a...

Okresný súd Liptovský Mikuláš vydal dňa 8. 7. 2009 vo veci platobný rozkaz sp. zn. I Rob/437/2009-10 a zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 3 319,39 € so 14,25 % úrokom z omeškania ročne od 1. 4. 2008 do 31. 12. 2008, s 13,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 3 319,19 € od 1. 1. 2009 do zaplatenia...

Proti platobnému rozkazu podáva odporca odpor, ktorý doručil súdu dňa 28. 07. 2009 na tom skutkovom a právnom základe, nakoľko žiadnym spôsobom navrhovateľ

nepreukázal oprávnenosť a odôvodnenosť jeho uplatňovanému nároku a síce uznáva zaplatenie zálohy z kúpnej ceny ale podľa jeho tvrdenia k plneniu predmetu zmluvy nedošlo. Podľa jeho názoru odporca má voči navrhovateľovi pohľadávku...

Okresný súd Liptovský Mikuláš svojim rozsudkom č. k. 9 Cb/132/2009-97 zo dňa 7. 4. 2010 vo veci rozhodol tak, že návrh zamietol a odporcovi priznal aj náhradu trov konania. Súd prvého stupňa zamietol náš návrh z dôvodu, že na základe vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by dňa 18. 12. 2007 prípadne došlo k platnému uzavretiu ústnej kúpnej zmluvy, ktorej predmet plnenia by bol riadne určený a písomnú kúpnu zmluvu považuje za absolútne neplatnú, keďže podľa súdu bližšie predmet kúpy v zmluve nie je určený... Súd ďalej uviedol, že navrhovateľ ako predávajúci nedodal odporcovi ako kupujúcemu tovar určený, čo do množstva a druhu a ani nepreviedol na neho vlastnícke právo k tovaru...

Proti tomuto rozsudku podali sme odvolanie prostredníctvom nášho právneho zástupcu, v ktorom sme namietali nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie pokiaľ ide o neplatnosť kúpnej zmluvy a nesprávne právne posúdenie a nesprávne skutkové zistenia pokiaľ ide o záver súdu v tom, že navrhovateľ nedodal odporcovi tovar určený čo do množstva, druhu a ani nepreviedol na neho vlastnícke právo...

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací svojim rozsudkom č. k. 13 Cob/338/2010-131, zo dňa 10. 02. 2011, ktorý nám bol doručený 21. 03. 2011 potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a nás zaviazal na zaplatenie trov odvolacieho konania. Odvolací súd vo všetkom sa stotožňuje so súdom prvého stupňa a iba opisuje v odôvodnení rozsudku argumentáciu súdu prvého stupňa a s našimi argumentáciami sa vôbec nevysporiadal a nedáva odpovede na relevantné právne otázky. Teda krajský súd sa s odvolacími dôvodmi vysporiadal tým spôsobom, že sa sústredil na tie otázky, na ktoré súd prvého stupňa určitým spôsobom odpovedal, ale naopak opomenul reagovať na tie skutkové a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré síce sme v konaní pred súdom prvého stupňa (a následne v odvolaní) uviedli, avšak z určitých dôvodov ostali mimo pozornosti okresného súdu a neskôr aj krajského súdu....»

3. Podľa názoru sťažovateľky „týmto svojvoľným postupom a následným arbitrárnym rozhodnutím súdov oboch stupňov došlo vlastne aj k oslabeniu zákonnej

ochrany vlastníckeho práva našej cirkvi“, ako aj k porušeniu základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru).

4. Sťažovateľka odvolaciu súdu najmä vytýka, že za daných okolností „bolo ústavnou povinnosťou odvolacieho súdu na nami uvedené žalobné a odvolacie argumentácie primeraným a ústavne konformným spôsobom reagovať. Odvolací súd však odôvodnení napadnutého rozsudku nedal presvedčivú odpoveď na podstatné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a nereagoval ani na podstatné odvolacie námietky... Odvolací súd rovnako ako aj súd prvého stupňa vyhodnotil skutkový stav iba jednostranne a vo veci urobil len formalistický výklad zákonných ustanovení a odvolací súd našu podstatnú argumentáciu právne ani neposúdil ale sa uspokojil s jednostranným a formalistickým odôvodnením súdu prvého stupňa.

Vychádzajúc z uvedených sme toho názoru, že rozsudkom odvolacieho súdu bolo porušené naše základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a naše právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ako aj právo na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ústavy...

Za týchto okolností rozsudok odvolacieho súdu považujeme za arbitrárny a svojvoľný, a zároveň vychádzajúc z ustanovení o dovolaní za týchto okolností bolo nám znemožnené sa obrátiť na najvyšší súd.“.

5. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cb/132/2009 a jeho rozsudkom zo 07. apríla 2010 v spojení s postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cob/338/2010 a jeho rozsudkom z 10. 02. 2011 vo veci o zaplatenie 3.319,39 € bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj jej právo na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky.

Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13 Cob/338/2010-131 zo dňa 10. 02. 2011 sa zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania... “

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

7. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov.

8. Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie v petite označených práv napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu.

II.A.

K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv postupom a rozhodnutím okresného súdu

9. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutého rozsudku okresného súdu preto, lebo na základe podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka proti namietanému rozsudku okresného súdu sp. zn. 9 Cb/132/2009 zo 7. apríla 2010 podala riadny opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd. Ústavný súd preto nemá právomoc na konanie o tej časti sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie práv sťažovateľky predmetným rozsudkom okresného súdu. Z uvedeného dôvodu sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie.

II.B.

K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu

sp. zn. 13 Cob/338/2010 z 10. februára 2011

10. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo... má rovnaký zákonný obsah a ochranu... Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

11. Článkom 46 ods. 1 ústavy sa zaručuje ochrana viacerých záujmov, predovšetkým práva na prístup k súdu a práva na spravodlivý proces, ktorému ochranu poskytuje aj čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01) vrátane návrhu

o námietke zaujatosti, alebo v prípade opravných konaní by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím (IV. ÚS 279/05, IV. ÚS 337/04).

12. V prípade sťažovateľky však nešlo o odmietnutie spravodlivosti majúce za následok porušenie základných práv, ale o prípad, keď právo na súdnu a inú právnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie bolo v celom rozsahu realizované, aj keď nie podľa subjektívnych názorov sťažovateľky. Nespokojnosť sťažovateľky s obsahom rozhodnutia krajského súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným.

13. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

14. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc

všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy a dohovoru.

15. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že tento svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Krajský súd v podstatnom uviedol:

«Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) prejednal vec v medziach ust. § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania ust. § 156 ods. 1, 3 O. s. p. bol rozsudok okresného súdu potvrdený ako vo výroku vecne správne rozhodnutie podľa § 219 ods. 1 O. s. p.

K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/338/2010-127 zo dňa 22. 12. 2010 a doručenie upovedomenia o termíne vyhlásenia rozsudku účastníkom konania prostredníctvom ich právnych zástupcov podľa doručeník na č. l. 126 spisu s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením v zmysle už citovaného uznesenia krajského súdu, v danom prípade jeho vyvesením na úradnej tabuli krajského súdu dňa 02. februára 2011, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku Krajským súdom v Žiline bez nariadenia pojednávania za rešpektovania ust. § 156 ods. 1, 3 O. s. p.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Pri preskúvaní napadnutého rozhodnutia bolo základom aplikovanie vyššie citovaného zákonného ustanovenia, keď krajský súd sa stotožnil s vysloveným skutkovým a právnym názorom v rozhodnutí okresného súdu a na správnosť dôvodov rozhodnutia viažucich sa k napadnutému výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá odkazuje s tým, že len na zvýraznenie správnosti prvostupňového rozhodnutia uvádza nasledovné dôvody.

K námietke, nesprávneho skutkového zistenia a nesprávneho právneho posúdenia absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy, stotožňuje sa krajský súd so záverom prvostupňového súdu, ktorý vyhodnotil úkon Kúpnej zmluvy zo dňa 18. 12. 2007 (č. l. 6 spisu) uzavretej medzi účastníkmi sporu ako absolútne neplatný právny úkon v zmysle ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zvýrazňuje, že kúpna zmluva v zmysle ust. § 409 a nasl. Obchodného zákonníka je dvojstranným hmotnoprávnym úkonom, a ako taký musí spĺňať požiadavky stanovené všeobecnou časťou Obchodného zákonníka, konkrétne ust. § 263 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa znenia ktorého strany sa nemôžu odchýliť od základných ustanovení uvedených pre jednotlivé zmluvné typy v tejto časti a od ustanovení, ktoré ustanovujú povinnú písomnú formu právneho úkonu. Zo základného ustanovenia § 409 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že kúpnu zmluvou sa predávajúci zaväzuje dodať kupujúcemu hnutelnú vec (tovar) určenú jednotlivo alebo čo do množstva a druhu a previesť na neho vlastnícke právo k tejto veci a kupujúci sa zaväzuje zaplatiť kúpnu cenu. Predmetný dvojstranný hmotnoprávny úkon však okrem uvedených základných náležitostí musí spĺňať i požiadavky stanovené všeobecnou časťou Občianskeho zákonníka, menovite ustanovení § 37 a nasl. pre právne úkony ako prejavy vôle účastníkov obchodno-právnych vzťahov, aplikovateľného cez ust. § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka. Právny úkon musí byť okrem iného určitý a zrozumiteľný; inak je neplatný (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Len pri dodržaní predmetnej požiadavky je právny úkon platný, pričom tieto požiadavky sa musia vzťahovať na všetky podstatné náležitosti kúpnej zmluvy v zmysle ust. § 409 a nasl. Obchodného zákonníka, a to prioritne určenie predmetu zmluvy s uvedením množstva a druhu (tovar) ako i určenie ceny takto špecifikovaného tovaru k momentu uzavretia tohto dvojstranného právneho úkonu. Pri požiadavkách kladených na platnosť kúpnej zmluvy z hľadiska jej určitosti okresný súd precízne skúmal obsah písomnej dohody medzi účastníkmi a vykonal dokazovanie. Stotožňuje sa krajský súd so záverom okresného súdu, že medzi účastníkmi sporu nebol jednoznačne a určito vymedzený predmet zmluvy. Pokiaľ žalobca odvodzoval svoj nárok z písomne uzavretej kúpnej zmluvy a poukazoval na výpis z Lesného hospodárskeho plánu, výpis z plochovej tabuľky, výrez z porastovej mapy vypracovaný národným lesníckym centrom – Ústav pre hospodársku úpravu lesov, z ktorého jednoznačne vyplýva, že platnosť Lesného hospodárskeho plánu (LHP) je od roku 2000 do roku 2009, t. z. na desať rokov s tvrdením, že boli podkladom pre uzavretie kúpnej

zmluvy, tak krajský súd konštatuje, že z celého znenia dojednani právneho úkonu kúpnej zmluvy nevyplynul odkaz na lesný hospodársky plán, resp. dojednanie, že neoddeliteľnú prílohu kúpnej zmluvy tvorí lesný hospodársky plán, resp. výpis z plochovej tabuľky, výrez z porastovej mapy, ktorý by tak špecifikoval množstvo a druh predmetu kúpnej zmluvy. Pristupuje k tomu i osobitná právna úprava, na ktorú odkázal okresný súd vzhľadom na charakter tovaru – drevná hmota, a to konkrétne zákon č. 326/2005 Z. z. o lesoch v znení vyhlášky č. 232/2006 Z. z., § 3 vyhlášky č. 31/1999 Z. z. o lesnej hospodárskej evidencii upravujúca spôsob vykonávania ťažby, zásady vykonávania ťažby. Zvýrazňuje krajský súd, že ani s použitím výkladových pravidiel podľa ust. § 266 Obchodného zákonníka nebolo možné z rokovaní o uzavretí zmluvy produkovaných účastníkmi pred prvostupňovým súdom, vyvodit' jasnosť a určitosť predmetu kúpnej zmluvy, pričom ani následné správanie sa strán túto jasnosť do vymedzenia predmetu nevnieslo. Súhlasí preto krajský súd s vysloveným záverom okresného súdu o neplatnosti právneho úkonu kúpnej zmluvy v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Rovnako súhlasí odvolací súd, že ani samotné vyplatenie zálohy podľa listinného dôkazu, a to príjmového pokladničného dokladu č. 09/2008 vo väzbe na výdavkový pokladničný doklad zo dňa 18. 12. 2007 (č. l. 8 spisu) v deň podpisu zmluvy dňa 18. 12. 2007 neurčitost' predmetu zmluvy sám osebe neodstránil. V tejto súvislosti poukazuje krajský súd i na znenie ust. § 43 Občianskeho zákonníka, podľa znenia ktorého účastníci sú povinný dbať, aby sa pri úprave zmluvných vzťahov odstránilo všetko, čo by mohlo viesť k vzniku rozporov. Práve vada neurčitosti prejavu vôle zmluvných strán vo vymedzení predmetu tak spôsobila absolútnu neplatnosť právneho úkonu zmluvy uzatvorenej medzi účastníkmi v zmysle ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Vo vzťahu k druhej odvolacej námietke nesprávneho skutkového zistenia a nesprávneho právneho posúdenia okresným súdom, ktorý uzavrel, že žalobca nepreukázal dodanie tovaru žalovanému a prevod vlastníckeho práva, súhlasí krajský súd so záverom prvostupňového súdu v celom rozsahu. Odvolací súd dodáva a poukazuje na samotné tvrdenia účastníkov viažuce sa k rokovaniam o uzavretí kúpnej zmluvy a následnej ťažbe drevnej hmoty, ktorú mal vykonať žalovaný – kupujúci, a to rozpor ohľadne vykonanej ťažby, keď zástupca žalobcu uvádzal ako osobu splnomocnenú žalovaným na vykonanie ťažby p. P., pričom žalovaný tvrdil vo vzťahu k osobe p. P. len jeho postavenie ako sprostredkovateľa obchodu, ale vykonanie ťažby touto osobou a dodanie drevnej hmoty,

popieral. Svedok Ing. J. L. – odborný lesný hospodár, ktorý na základe zmluvy o dielo uzavretej so žalobcom, vykonával funkciu odborného lesného hospodára a v písomnom vyjadrení zo dňa 23. 09. 2009 (č. l. 25 spisu) uviedol, že vykonal vyznačenie rubnej ťažby v JPRL č. 473b na lesnom majetku a zároveň vydal súhlas na vykonanie ťažby č. 1/2008 zo dňa 1. 2. 2008 v rozsahu 410 ks stromov v drevine a v množstve 326m³ topol' a 4 m³ vrba. Súhlas bol vydaný na meno D. P., ktorá mala prostredníctvom svojej spoločnosti vykonať ťažbu dreva pre kupujúceho a to spoločnosť P., s. r. o., pričom uviedol, že: „Na zaevidovanie ťažby dreva som požiadal p. P., manžela p. P.“. Do zápisnice o pojednávaní pred okresným súdom dňa 27. 1. 2010 (č. l. 73-76 spisu) Ing. J. L. po zákonom poučení podľa § 126 O. s. p. okrem iného uviedol:

... „Ja som sa koncom januára 2008 stretol v B. s pánom farárom, dovedol ma tam p. P. a bol účastný toho rozhovoru. Dozvedel som sa tam, že odporca kúpil drevo na koreni. Ťažbu má vykonať p. P., resp. firma jeho manželky. Tam sme sa potom s navrhovateľom dohodli na uzavretí zmluvy medzi mnou a navrhovateľom o výkone odborného lesného hospodára“. Na otázku samosudkyne, či sa niekedy svedok stretol s odporcom alebo jeho pracovníkom, uviedol: ... „Myslím, že nie. Nespomínam si“. Ďalej uviedol: ... „Ja som komunikoval so štatutárom navrhovateľa a p. P.“. Svedok vo svojej výpovedi potvrdil, že vydal potvrdenie, ako je v spise na č. l. 26 a že sa s kupujúcim nestretol. Konštatoval, že nevie, kým bolo drevo navozené, fyzicky pri tom nebol, keďže nebolo jeho povinnosťou byť fyzicky pri výrube a odvoze dreva. Z listinného dôkazu Súhlas na ťažbu dreva zo dňa 16. 1. 2008 s platnosťou do dňa 28. 2. 2008 (č. l. 30 v spojení s č. l. 74 spisu) bolo nepochybné, že ťažbu mal vykonať subjekt D. P. Výpovede svedkov Ing. J. L. a J. K. nepreukázali existenciu zmluvného vzťahu medzi žalovaným a p. P., tvrdeného žalobcom, predmetom ktorého bola ťažba dreva. Je nepochybné, že na to, aby mohol žalovaný ťažiť, musel disponovať písomným súhlasom odborného lesného hospodára v zmysle § 23 ods. 1 zákona č. 326/2005 Z. z. vo väzby na ust. § 412 Obchodného zákonníka, na ktorý poukazoval odvolateľ, pričom takýto súhlas viažuci sa k žalovanému však preukázaný nebol. Naopak, práve žalovaný tvrdenia žalobcu vyvracal i s poukazom na e-mailovú komunikáciu zo dňa 15. 12. 2008 (č. l. 66 spisu) so žalobcom, v ktorom sa sám žalobca vyjadril, že vec s p. P. dá do poriadku, ktorú žalobca nevyvrátil. Sám žalobca nepochybnil skutočnosť, že tovar sa do dispozície žalovaného nedostal, keďže po uzavretí kúpnej zmluvy komunikoval len s p. P. Pokiaľ

v konaní pred prvostupňovým súdom nebolo tvrdené a ani preukázané udelené plnomocenstvo žalovaným p. P. v zmysle ust. § 31 Občianskeho zákonníka, nie je možné jeho samotnú prítomnosť pri rokovaní o uzavretí kúpnej zmluvy bez ďalšieho vyhodnocovať v rovine oprávnenia vystupovať v mene žalovaného. Dotvrďuje to i výpoveď svedka Ing. L., ktorý potvrdil, že práve p. P. sa ústne hlásil, že uskutoční aj zalesnenie na mieste výrubu. Vzhľadom k tomu, že v danom prípade nebolo preukázané konanie p. P. v zmysle § 31 a nasl. Občianskeho zákonníka, potom nebolo možné ustáliť, že konal v mene žalovaného. V konaní tak žalobcom nebolo preukázané, že dodal a reálne previedol vlastnícke právo k bližšie neurčenému vymedzenému predmetu kúpnej zmluvy na žalovaného. Z vyššie uvedených dôvodov bolo potrebné napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správny podľa § 219 ods. 2 O. s. p. s tým, že v podrobnostiach krajský úd na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v celom rozsahu odkazuje...»

16. Predmetné rozhodnutie obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

17. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozhodnutia presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu.

V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

18. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že účinky výkonu právomoci krajského súdu v danom prípade sú zlúčiteľné so sťažovateľom označenými právami podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto jej časti ako zjavne neopodstatnenú.

II.C.

K namietanému porušeniu základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 ústavy

19. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inak povedané, o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20

ods. 1 (a aj ods. 4) ústavy by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností a zo záverov odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

20. Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jej ďalšími návrhmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2011